

Милосав Тешић

ШЉИВА СРПСКА

Гледам: за сузу српских терена,
као у жалби, замичу братства —
удишу, успут, мирис од сена.
Слушам и жагор: као кад паства
хришћана креће, зором, у жетву.
Куд ли да пође овај тумарач;
с раскршћа ког ли Месечев цвет му
табане праши, скупив у жарач
пушњаву летњу — с које већ *јрска*,
с пчелом у месу, *шљива — а срјска?*

Шклопоће, дрчи отпадак смисла —
опанак крпљен: праслика трења
земље и звезда, Србија с виса
јаглике бере с унезверења
моје једнине, што се котрља,
одскаче, тумба, сва у мутљагу
стварности мучне, чија се брља
осећа свукуд — воња по трагу
визија лепих, с којих тек *јрска*,
с брегова плавих, *шљива — а срјска.*

Воћке кад раде, почне и збрка
у песимизму: чашке трезноће,
бачве пијанства чин су и сврха
двојног јединства, које ме хоће
смаћи са кичме непостојања
родне близине, што се расцвета
по сиромаштву свакојих грана,
тужна у двору давнашњих лета,
с чијих се крошњи, орах кад *йрска*,
блиско заплави *шљива* — *а срјска*.

Капни ми, тропно, трудна од зрења,
попут добротe којом се прашта:
није ми лако бити сред врења
кад се раскипи с јесењих башта.
Шљивов је видик разгранат, широк,
али и ломан — готов да кљокне.
С њега се човек, Божији прирок,
у надахнућу, отисне, пропне
у озарење: свемир где *йрска*,
сложно где прашти *шљива* — *а срјска*.

Дремај, тежино тамјана модрог:
ти си ми гримиз с Тајне рођења,
спомен на софру модрила родног,
чему се враћам из отуђења,
носећи крпе свакојих прња.
Спавај, под родом, летино блага,
стровилом кљукни кад се скотрља
јесен са брда. — Нека се страда:
мени, по глави, крши се, *йрска*,
с круном о небу, *шљива* — *а срјска*.